

bregove; plazovi so velike plasti snega, ki se vale iz visokih gora v dolino, kjer napravljajo dostikrat veliko škodo, ravno tako se razlaga n. p. otok, visravan i. dr. Pri naravopisji označujemo stvari, da zberemo skupaj znamenja, splošna kakemu razredu, teh se imajo otroci naučiti iz glave; samo ob sebi se pa razume, da so učenci že gledali in opozevali značajoča znamenja pri posameznikih. — Ako smo n. p. razpravljali pri zuželkah hrošča in govnača, ali kozokrilce, kakor n. p. čebelo in oso, potem to lahko skupaj povzamemo, ter rečemo: Zaželke so živalce s šestimi nožicami, njih telo ima tri dele: glavo, opersje in zadek. Oprav tako pri rastlinstvu: Zeli so rastline, ki imajo sočnato, mehko števlo, n. p. vohrovt, kapus i. dr.

## Dopisi in novice.

### V spomin umerlemu Piju IX.

1.

Na sveti gori romar bil,  
Minulo je pol leta;  
Marijo serčno tam častil,  
In duša njega vneta  
Prosila je „o ljubi Bog,  
Naj Piju konec bo nadlog!“

2.

Ko z gore se domov podá,  
Veselo, čuj! zvonjenje;  
Prizor zarés prelép imá,  
Čuj, možnarjev gromenje!  
Preslavljal takrat celi svet  
Je papežtva naj lepši cvet.

3.

Je romar spet na gori bil,  
Ki pravijo jej sveta,  
Solza obilo tam prelél  
Za svetega Očeta.  
Njegove prošnje ta je glas:  
Rešitve pridi Piju čas!

4.

Ko z gore se domov ravná,  
Začuje spet zvonjenje;  
Pa kaj je to, oh sam ne zná —  
Kdo končal je življenje? —  
Gotovo velik pač gospod,  
Zvonjenje čuje se povsod.

5.

V bližnjo cerkev stopi zdaj,  
Kjer milo je zvonilo;  
„Bog Piju večni pokoj daj!“  
Zasliši pesem milo:  
Občutkov, ki jih tu imá,  
Izrazit' pesnica ne zná!

6.

Kotiček miren poiskal,  
Z občutkom ondi svetim  
Ves solzen dolgo je ostal  
In molil s srcem vnetim:  
Bog večni pokoj Piju daj —  
Dodeli mu presveti raj!

Z.

— † Pij IX. Dne 7. m. m. ob 5<sup>3/4</sup> uri popoldne umerl je sv. oče papež, Pij IX. Ta velevažna vest vzbudila je po širnem svetu od enega konca do drugega, in zlasti med vsemi katoličani, najgloblje sočutje in to ne samo zaradi tega, ker je bil Pij IX. glavar vesoljne katoliške cerkve, ampak ker je v resnici eden največjih zgodovinskih mož, v kojega življenje spadajo najvažnejši dogodki sedanjega veka in kateri je sam tudi dejansko prav globoko segal v novejšo zgodovino.

Pij IX. je 256ti naslednik sv. Petra, ter je oskrboval najviše pastirstvo dalje od vsih svojih prednikov; preživel je celó Petrova leta, to je 25, katera doba papeževanja je veljala do zdaj za najdaljšo. Rojen je bil 13. maja 1792 v Sinigalji, mesticu v takratni rimski papeževi državi; njegovo pravo ime je

grof Ivan-Marija, Ivan-Krstnik, Peter, Pelegrin, Izidor Mastai-Ferretti; starši, jako imenitni in bogati plemenitaši, so bili odmenili Ivano-Marijo za vojaško službo in v resnici je imel vstopiti l. 1815 v Rim v plemenito papežovo stražo, a zadrževala ga je bolezen. Pripovedujejo se namreč, da se ga je uže v 17. letu lotila božjast, a da ga je pozneje nek jako pobožen duhovnik, z imenom Strambi Loretto, s polaganjem rok ozdravel. Izključen od vojaškega, posvetil se je duhovskemu stanu. V Rimu je študiral bogoslovje in je bil, ko je svoje bolezni okrevaj, v mašnika posvečen. Kot kanonik Sv. Marije Inviolata spremljal je v letih 1823—25 nadškofa Muzi-ja v Kile v južni Ameriki na precej nevarni in težavni misiji, ker je šlo za to, da bi se branile in zavarovale pravice katoliške cerkve, katere je državna oblast kratila.

Vrnivši se prevzel je vodstvo Mihaelovega hospitala, velike obrtnijske šole v Rimu, katero je v duhu časa preustrojil. Maja meseca 1827 ga je imenoval papež Leo XII. za nadškofa v Spoletu; decembra 1832 pa je bil premeščen v nadškofijo Imolsko, kder je duhovenstvo in tamošnje cerkvene in humanitarne zavode z vso odločnostjo reformiral. V tednji dobi je po vsej Italiji vel nekakov svobodnjašk, narodnoten duh in tudi Imolskega nadškofa je bil močno navdal. Pri vsem tem pa ga je povzdignil Gregor XVI. decembra 1839 za kardinala; kot tak je bil hud nasprotnik takratne strogo absolutistične vlade.

Ko je Gregor XVI. dne 1. junija 1846 umerl, in so se bili kardinali 14. junija v Kvirinalu v konklave zbrali, vsteval se je Mastai-Ferretti med one kardinala, proti katerim je hotela avstrijska vlada svoj »veto« vložiti, a kardinal Gaisruck, kateri je bil k temu pooblaščen, zakesnil se je na potu ter je prišel uže po končani papeževi volitvi v Rim. Najbrže bi ne bil Mastai-Ferretti nikdar za papeža izvoljen, ako bi bili kardinali poznali namero avstrijske vlade. Tako pa je prejel pri četrtem glasovanji proti kardinalu državnemu tajniku Lambruschini-ju 35 glasov, — štiri več, kakor je trebalo v dosego dveh tretjin vseh glasov. Kardinali so ga volili, ker so ga poznali kot jako milega in zmerno sodečega moža in uže pred konklavem je nekda kapucinec kardinal M. na Lambruschini-jevo vprašanje, kdo vtegne papež postati, zbadljivo odgovoril: »Če obvelja vragu, Vaša Ekselencija ali jaz, če ima pa sv. Duh besedo, nikdo drugi, nego kardinal Mastai!«

Ko je grof Mastai pozvedel izid volitve, prebledel je, zakril si z obema rokama obraz in se za nekoliko časa v omotici na tla zgrudil. Ko se mu je povrnila zavest, prosil je, kar je mogel iskreno in zarotaval kardinala, naj odvernejo od njega težavno breme — a prosil je zastonj, moral se je vdati.

Rimsko in italijansko ljudstvo je Pija navdušeno pozdravilo na papeškem prestolu, ker je od njega pričakovalo narodnega zjedinenja Italije. Bil je uže poprej tej ideji prijazen, in gojil jo je zares tudi kot papež še dalje časa, a spoznal je kmalu, da segajo narodne italijanske namere predalec in za to je stopil na konservativnejšo stran. Prvo važno dejanje njegovega vladarstva je bilo pomiloščenje ogromnega števila jetnikov, katere je poprejšna stroga policijska vlada v zapor pahnila. Ta čin je vzbudil nevoljo avstrijske vlade, pa tudi kardinali ga niso odobrvali. Ko je bilo o tem glasovanje v kardinalskem kolegiji, vložili so skoro vsi kardinali črne krogle, to je nasprotne glasove. Pij pa vzame svojo belo kapico raz glave in zakrije črne krogle, rekoč: glejte, zdaj je vse belo in s tem je vtrdil pomiloščenje, katero se je potem tudi v resnici izvršilo.

Ko je leta 1848 povzdignila revolucija rudečo glavo tudi v Rimu, bežal je Pij IX. v Gaeto, od koder se je še le leta 1850, ko so bile tuje države revolucijo zatrla, v Rim povrnil. Leta 1859 je zgubil dve tretjini svoje po-

svetne oblasti, drugo leto še Umbrijo in marcija meseca 1861 je italijanski parlament izrekel, da je Rim naravno središče zjedinjene Italije. A takrat so ga še Francozje branili; ko so pa leta 1870 sami v stiske prišli, vzeli so Italijani še Rim in papežu ni ostalo drugega nego Vatikan.

Pa nij zadost, da je Pij IX. zgubil posvetno oblast, katero so papeži po daritvah prejeli in nad tisoč let imeli, moral se je tudi neprestano in trdo boriti z raznimi državami, katere so hotele ali s papeži sklenjene pogodbe (konkordate) razveljaviti, ali pa večji državni upliv na hierarhijo doseči. V vseh teh bojih je pokazal Pij IX. občudovanja vredno, neupogljivo vstrajnost ter se je strogo in dosledno oklepal papeških tradicij, pa se nikdar ne prostovoljno vdal.

Cerkvena zgodovina je zabilježila v Pijevem delovanju dva jako pomenljiva čina in ta sta: dogma zarad neomadeževanega spočetja Device Marije, sklenjen na rimskem koncilu leta 1854 in drug dogma, kateri je vzbudil veliko več hrupa, — o papeški nezmotnosti, sklenjen na velikem koncilu leta 1870.

Po mnogih hudih borbah tedaj, po 31 letnem neumornem delovanju na krmilu vesolne Kristusove cerkve, slavljen od vseh narodov celega sveta, česčen od svojih vernih, spoštovan od svojih nasprotnikov in celó od sovražnikov svete cerkve, vlegel se je Pij IX. k večnemu počitku. >Soča.<

— *Pristavek.* Dasiravno so vse novice o Pijevi smerti nekoliko zastarane, ker imamo že novega papeža, sv. Očeta Leona XIII., vendar si ne moremo kaj, da bi ne pisali še par verstic o slavnemu papežu Piju IX.

Resnično, ta je bil Sin Božji, je zaklical stotnik ob Kristusovi smerti. Pij IX. je bil velik, je bil slavni papež, je bil mogočna prikazen na pozorišču sveta, klicali so ob Pijevi smerti časnikarji vseh strank, in tako nehote pričevali o resnici, — ter ne vede preklicevali stare, tolikrat pregrete lazi, med katerimi omenim le te, da so sv. Oče l. 1848 tako zvane laške krizarje blagoslovili in v boj zoper Avstrijo poslali, — a mi pa tudi pravimo, Pij IX. so bili velik dobrotnik človeštvu, najtrdnjša podpora kraljevim prestolom. Pij IX. so bili vsem vernim katolikom neizmisljivi učenik, izgled kerščanskih čednosti, svitla luč postavljena na visokem svečniku, da sveti visokim in nizkim, oblastnikom in podložnim. — Velik v zgodovini je bil tudi Atila, Aleksander ali Napoleon, a pri teh imenih človek nehote misli na reve in stiske, ki so ob njih času zadevale ljudstva na svetu, na potoke kervi, ki so bili zarad njih preliti, — kaj pa Pij IX., kako so pisali 20. septembra l. 1870, ko je sovražnik napadel Rim . . . Ni se tedaj čuditi, da je novica o Pijevi smerti globoko pretresla ves svet, in britko zadela serca vseh vernih katolikov, kajti mislili smo v svoji kratkovidnosti, da bodo Pij IX. še doživeli popolno zmago sv. cerkve, ker veliko nasprotnikov sv. prestola so videli stopati v grob, a to lažimo se, Pij IX. so že obhajali zmago nad sovražniki kerščanskega imena, kakor smo sami o priliki svoje škofove petdesetletnice rekli, ko so videli zbrane okoli sebe katolike vsega sveta; sv. cerkev je zgubila svojega poglavarja na tem svetu a zadobila priprošnika pred prestolom Božje milosti; zbor kardinalov je nemudoma, ko so minule devetdnevniče, skupaj stopil, in izvolil kardinala mlsgsp. Joahima Pečija, papeževega kamornika za naslednika Piju IX., in tako je sv. cerkev na zemlji zopet dobila svojega poglavarja, in luč stoji zopet na svetilniku, da sveti kristjanom v teh žalostnih in zmedenih časih. Vse to nas pa močno poterdi v zaupanju v božje besede: Jaz ostanem pri vas do konca sveta. Res da, kdor v naših časih noče spoznati božje previdnosti, ki vodi serca človeška, kakor vodne potoke, ta z odpertimi očmi ne vidi, in ko bi tudi z lastnimi očmi čudeže gledal, ne veroval bi, kajti podoben je terdovratnim Judom, ki so tudi od Kristusa tirjali znamenj in čudežev.

Papež Leon XIII. poprej imenovani Joahim Pecci (Petci) so rojeni 2. sušca 1810 v Karpinetu, škočije Anagni na Rimskem. Pod Gregorijem XVI. so postali nadškof Damijaški i. p. 1843 poročnik v Bruselju, čez 3 leta potem nadškof v Perugii (Perudži) 1853 pa kardinal. Bili so papežev delegat v Beneventu in drugod. Sploh hvalijo Njihovo modrost in izurjenost v političkih rečeh. — Papeži merjo, papežstvo ostane, tisti ki mislijo, da bodo sedanji papež odstopili od tradicij Rimskega prestola, se zelo motijo.

— **Iz seje c. k. dež. šl. sveta za Kranjsko dne 7. februarja 1878.**

Poldnevni poduk na dekliski šoli v Kočevji se je privolil.

Plača učiteljem na meščanski šoli v Kerskem se je stavila na 800 gl.

C. k. okrajni šol. svet v Kočevji je poročal o napravi 2razredne dekliske šole v Kočevji, temu se je priterdilo in tako nasvetovalo kranjskemu deželnemu odboru.

Nadučiteljevi vdovi se je priznala pokojnina a otrokom pripomoč pri odgoji.

Nasvet gimnazijskega ravnateljstva, kot ekonoma v licealnem poslopji, v katerem se pove, kako se ima začasno oskerbovati služba hišnika in šolskega sluga v licealnem poslopji, je bil v porazumljenji s kranjskim deželnim odborom sprejet.

Razreševali so se prizivi, prošnje za vlašjenje kazni zastran šolskih zamud, prošnje za nagrado in denarno pripomoč.

— **Iz Železnikov.** 21. februarja. Tako bogate letine, kar število učenecv zadeva, naša šola še ni imela nikoli, kakor letos. V vsakdanji šoli je 75 dečkov in 71 deklic, skupaj 156; v ponavljavni šoli pa 42 dečkov in 50 deklic, skupaj 82. Za eno človeško učno moč jih je toliko čez glavo dovolj, ker vsa teža sloni do malega le na enih ramah. Edino dobra je ta, da je šolsko obiskovanje pri nas z malo izjembo redno, in ukov toraj ni treba preveč tergati in razkosovati; so pa vender tudi pri nas stariši-najemniki, bolje reči: gerdini, ki jim je za dobro izrejo njihovih otrok manj mar, kakor nespametni živini za svoje mlade. Iz šole je postava šibo odpravila; a za nekatere zanikerne stariše bi bila pa bätina prav zdravo mazilo zaradi zanemarjenja zakonskih dolžnosti. »Narodna šola« je bila našo učilnico tudi letos bogato obdarovala z risanskimi, pisnimi in računskimi sšitki, z elastičnimi tablicami, svinčniki in čertalniki, kar se je pa po večjem razdelilo med otroke še le k Božiču, čes: da jim je vse to v Ljubljani »Ješček« prinesel. Neizrečeno so bili otroci teh darov veseli, zlasti ker je za denar vsled hudih obertnijskih in kupcijskih stisk zdaj pri nas strašno slabo, in imamo revščine na küpe. Zdravje se, hvala Bogu, naše mladine do zdaj prav dobro derži, in le malokdaj oboli kak otrok. V okolici pa »davica« otroke neusmiljeno mori. Tako jih je n. pr. v Št. Lenartski fari že prav veliko pomerlo. V eni hiši so imeli petero otrok; največji med njimi je bil star 8 let, pa vsi so morali iti v večnost. Zdaj se je bolezen pomaknila iz hribov v ravnino Selske fare, kjer je že tudi mnogo otrok za to boleznijo pomerlo. Bog varuj te morilke v naš kraj, kjer je v mnogih hišah po več družin z mnogo otrok nagnjetenih, in bi se nalezljivosti skoraj nikakor ne mogle meje staviti. — Z drobno pevsko knjizico »Sopek mičnih pesen za šolo in dom« je verli gosp. Stegnar naši mladini jako, jako vstregel. Napevi so tudi kaj primerni in lahki, in otroci bi zdaj v enomer le radi peli. Dobil sem bil dozdej 11 knjizic iz Ljubljane, pa ko so jih otroci vidili, bilo je ravno tako, kakor bi bilo tresčilo med nje. Le gredé ni bilo nobenih bukvic več. Pisal sem bil vnovič po en ducat v Ljubljano, katere sem pa še le včeraj dobil, kar svedoči,

da so se po teh pesmicah menda tudi drugje hitro stérnili. Nasim mladim národnim učiteljem in sploh pisateljem bi pač še eno reč priporočil in položil na serce, namreč lahko umevno spisovanje kratkočasnih (povestnih) bukvic za šolske knjigarne. Pri nas vsaj mladi (pa tudi že odrasli) ljudje silno radi berejo, in akoravno šteje naša farna bukvarnica (ki je s šolsko tako rekoč eno in isto, ker obedvojo oskerbuje po izgledu švedskih občin šolsko vodstvo) 232 zvezkov, vendar za take, ki radi berejo, že skoraj nekako knjig primankuje. Mislil sem že večkrat na to, naj bi »Slovensko učiteljsko društvo« po svojih zmožnih udih po zgledu nekdanjih lavantinskih g. g. bogoslovcev se polotilo poslovenovanja najpred vseh Kristof Šmid-ovih mladinskih knjig; potem naj bi sledili spisi slavnega Chimani-ja in drugih slovečih pisateljev, ki so za mladino sestavili mične in pripravne povesti. Se vé, da bi pa morali potem tudi dotične šolske oblasti in predniki delovati na to, da bi si vsaka šolska knjižnica na Slovenskem kupiti morala vsaj po en iztis. S tem, da so se šolska darila odpravila, vstavilo se je nehotoma nekako tudi izdavanje povestnih bukvic za našo slovensko mladino, kar je jako obžalovati. Naj mi velečestito vodstvo slavne Mohorjeve družbe ne zameri, če o tej priliki javno izrečem, da sem že marsikako pritožbo slišal, da se ono v svojem sicer neprilичno hvale vrednem delovanju na to versto kujig (za mladinsko zabavo namreč) nekoliko premalo ozira. »Večernice« prvih let donašale so za mladino več tečne duševne hrane. Upam, da se mi ta nedolžna opazka ne bo štela v zlo, ker izvira iz blazih namenov. — Slovesne zadušnice po neumerljivem rajnem svetem Očetu, Papežu Piju IX. smo pri nas véeraj opravljali, in kakor se popolnoma spodobi, vdeležila se jih je tudi vsa šolska mladina. Podoba rajnega sv. Očeta, ki je dozdej kinčala našo učno sobo, shranila se bo v šolski pisarni v vedni spomin. Ravno ko je bil ta spis skončan, prinesel nam je »Slovenski Narod« prvi veselo novico, da ima osirotena katoliška Cerkev zopet vidnega poglavarja v vsvišeni osebi kardinala Joahim Pecci-ja, ki so sprejeli ime Leo XIII. Med neštevilne milijone oveselenih serc pridružimo tudi mi svoja iskrena čutila, ter zakličemo:

Bog živi papeža Leona XIII. na dolga dolga leta!

J. L.

— **Iz Dunaja.** (Izv. dop.) Ali si že slišal dragi bralec ali bralka ime »urednica«? Odkritoserčno ti povem, da ga tudi jaz še nisem bral, niti slišal, če tudi sem prečital že marsiktero slovensko knjigo in časnik. »Urednica« je tedaj čisto novo skovan samostalnik. Kaj pomeni neki urednica? boš vprašal radovedno. Poslušaj, hitro ti razložim ta neologizem! Vsakdo ve, da se imenuje urednik tisti mož (mož mora biti), ki ureduje kakov list, in urednica je tedaj tista ženska, ki ureduje list. To je ravno tako, kakor grešnik in grešnica. Grešnik je tudi mož, ki greši, in grešnica ženska, ki greši. —

Jezil se bodeš morda, ljubi bralec, zakaj te mučim s tem razlaganjem, ter dejal: Čemu je Slovencem treba tega novega samostalnika, saj je naš jezik tako dovolj bogat, in saj na Kranjskem, Stajarskem, Koroskem, v Primorju, celo v Medjimurju nimamo urednice. — Ali ne jezi se, jaz sem hotel slovenski jezik le pripraviti na to, če navstane kedaj iz naroda kaka urednica. To je vse mogoče. Kdo bi si bil pred sto leti to mislil, do bodo ženske kedaj juristinje, medicinarice i. t. d.? Ali zdaj so tu. In kaj se čudiš, ako je postala ktera tudi urednica! Glej, Slovenci smo jako ubožni: imamo samo en pedagogičen list. Nemci jih imajo seveda več, in med njimi tudi take, ktere uredujejo ženske. In poslušaj in čudi se! Pedagogična literatura se je letos pomnožila še z enim ženskim pedagogičnim listom, ki se imenuje »Pädagogische Mitthei-

lungene, ki je jel letos z novim letom izhajati na Dunaji. Pa ne sam. Kakor se zemlja sama ne suče okoli solnca, ampak jo spremlja luna, tako tudi ni prišel ta pedagogičen list sam, ampak prinesel je tudi prilogo »die Arbeitslehrerin«. Kako se pač razumejo ženske na astronomijo!

Kaj pa stoji pisanega ali tiskanega v tem listu? me bodeš vprašal. Tu so gotovo sami sestavki in razprave, ktere so spisale njezne roke ljubeznjivih dam, si bodeš mislil. — Ali motiš se. Pervi trije listi, ki so izšli 1. in 15. januarja in tisti, ki je prišel na svetlobo 1. februarja, imajo, razen dopisa in spisa iz prakse neke učiteljice, samo sestavke od moških. No, porečeš, tedaj je ta list tak, kakor so drugi, v ktere pišejo tudi ženske. To je vse res, ali ne pozabi, da ima ta list urednico in ne urednika. Ženska je tedaj vladar tega lista, ona ima tedaj določiti, kaj pride v list in kaj v papirni koš. Pomisli, če bi kak gospod in gospodična pisala o enem in tistem predmetu, od ktereга izmed njiju bi urednica vzela sestavek v list? Gotovo od gospodične. Ali pisatelj bi se vedel tudi tolažiti, saj je še toliko listov uredovanih od urednikov, in poslal bi ta svoj sestavek v ktereга izmed teh. Jaz bi že tako storil, kdo drugi bi morda obupal.

To novost sem moral povedati bralcem in bralkam, da se bodo vedeli obnašati, ako tudi slovenskim šolmoštercem pridejo kedaj take muhe v glavo, da bi začele izdajati kakov pedagogičen list.

— † 16. m. m. je nagle smerti umrl v. č. g. Matija Brolih, bivši dekan v Smarji. Pri njegovem pogrebu 18. m. m. je bilo navzočih okoli 20 duhovnov in obilo ljudstvo; rakev so nesli najodličnejši farani. — Ranjki je bil rojen 10. svečana 1813 v Šentjurji pri Kranji, in v mašnika posvečen 13. avgusta 1837 — v Smarji je bil dekan nad 16 let, in v ti službi obile imel opraviti s šolo i. dr. Svojega rodoljubja ni skrival pod klobukom, marveč nevstrašeno pokazal se narodnjaka, kedar je bilo treba. N. v m. p.!

— **Javna zahvala.** Slavna hranilnica v Ljubljani je zopet letos v svoji blagodušnosti naklonila »Narodni šoli« za napravo učnih pripomočkov revnim šolskim otrokom lepo svoto 100 gl. Za ta lep dar izreka najtoplejšo zahvalo  
*Odbor „Narodne šole“.*

### Razpisi učiteljskih služeb.

**Na Kranjskem.** Na Irazredni šoli v Ajdovici (sl. okraj. Rudolf.) učitelj. služba; l. p. 450 gl. in stanovanje. Kraj. šl. svetu do 6. marcija t. l.

**Na Goriškem.** Po sklepu c. kr. okrajnega šolskega sveta se razpisujejo s tem učiteljske službe enorazrednic v šolskih občinah III. plačilne vrste v Otaležu, Podmeltu in v Sedli.

Dohodki teh služeb so določeni v dež. šolsk. postavah 10. marcija 1870 in 16. oktobra 1875. Vsi trije učitelji vživali bodo tudi osebno doklado letnih 100 gld.

Prosilci naj vložijo svoje prošnje previdene z dokazom učiteljske sposobnosti naj dalje do 31. marcija t. l. pri dotičnih krajnih šolskih svetih. Prosilci, ki ne služijo v tem okraju, naj prosijo po njem predstavljenih šolskih oblastih. C. kr. okrajni šolski svet v Tolminu dné 15. februarja 1878.

**Današnjemu listu je pridjana muzikalna priloga.**